

Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

MICHAL BOBEK

της 16ης Ιανουαρίου 2020¹

Υπόθεση C-615/18

UY

παρισταμένων των:

Staatsanwaltschaft Offenburg

[αίτηση του Amtsgericht Kehl (πταισματοδικείου του Kehl, Γερμανία)
για την έκδοση προδικαστικής απόφασης]

«Προδικαστική παραπομπή – Δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Οδηγία 2012/13/ΕΕ – Δικαίωμα ενημέρωσης στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας – Δικαίωμα ενημέρωσης σχετικά με ποινική κατηγορία – Αφαίρεση άδειας οδήγησης – Υποχρεωτικός διορισμός αντικλήτου – Αμέλεια του κατηγορουμένου»

I. Εισαγωγή

1. Τον Ιούλιο του 2017, ένας οδηγός με μόνιμη διαμονή στην Πολωνία ενεπλάκη σε τροχαίο ατύχημα στη Γερμανία. Κατόπιν έκδοσης εισαγγελικής διάταξης, διόρισε αντίκλητο στη Γερμανία για την επίδοση δικαστικών εγγράφων: ο διορισθείς αντίκλητος επελέγη μεταξύ των δικαστικών υπαλλήλων του αρμόδιου πταισματοδικείου. Εν συνεχεία, εξεδόθη καταδικαστική διάταξη σε βάρος του οδηγού, λόγω απομάκρυνσης από τον τόπο του ατυχήματος, με την οποία του επεβλήθη χρηματική ποινή και τρίμηνη απαγόρευση οδήγησης. Η καταδικαστική διάταξη επεδόθη στον αντίκλητο, ο οποίος τη διαβίβασε στον οδηγό στην Πολωνία με επιστολή. Δεν είναι γνωστό αν ο οδηγός παρέλαβε πράγματι την επιστολή αυτή. Κατά της εν λόγω καταδικαστικής διάταξης δεν ασκήθηκε ένδικο μέσο. Η διάταξη κατέστη αμετάκλητη.

2. Στο πλαίσιο άλλου παρόδιου ελέγχου στη Γερμανία, λίγους μήνες αργότερα, ο οδηγός κατελήφθη να οδηγεί φορτηγό όχημα, ενόσω παρέμενε σε ισχύ η προγενέστερα επιβληθείσα απαγόρευση οδήγησης. Κατόπιν τούτου, ασκήθηκε ποινική δίωξη σε βάρος του για οδήγηση οχήματος χωρίς άδεια οδήγησης.

3. Η ανωτέρω αλληλουχία πραγματικών περιστατικών εγείρει δύο νομικά ζητήματα, στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας. Το πρώτο αφορά την επίδοση στο πλαίσιο της πρώτης ποινικής διαδικασίας: αντιβαίνει στο άρθρο 6 της οδηγίας 2012/13/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2012, σχετικά με το δικαίωμα ενημέρωσης στο πλαίσιο ποινικών διαδικασιών², το οποίο κατοχυρώνει το δικαίωμα ενημέρωσης σχετικά με την ποινική κατηγορία, εθνική νομοθετική ρύθμιση βάσει της οποίας καταδικαστική διάταξη εκδοθείσα κατά ατόμου που δεν είναι κάτοικος του επίμαχου κράτους μέλους αποκτά ισχύ δεδικασμένου δύο εβδομάδες μετά την επίδοση στον αντίκλητο, ενώ ο κατηγορούμενος δεν έχει λάβει γνώση της διάταξης; Το δεύτερο ζήτημα αφορά τις

¹ Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

² ΕΕ 2012, L 142, σ. 1.

συνέπειες που έχει η (μη) επίδοση, στο πλαίσιο της πρώτης ποινικής διαδικασίας, επί της δεύτερης ποινικής διαδικασίας; αντιβαίνει στο άρθρο 6 της οδηγίας 2012/13 εθνική νομοθετική ρύθμιση η οποία προβλέπει ότι, όταν έχει εκδοθεί σε βάρος κατοίκου αλλοδαπής καταδικαστική διάταξη για την οποία δεν έχει λάβει γνώση, το γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος δεν επιχείρησε προηγουμένως να ενημερωθεί από τον αντίκλητο σχετικά με την έκβαση της διαδικασίας μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά αμέλεια εκ μέρους του, η οποία δυνητικά τον καθιστά έκθετο σε περαιτέρω ποινική διαδικασία;

II. Το νομικό πλαίσιο

A. Το δίκαιο της Ένωσης

4. Οι αιτιολογικές σκέψεις 27 και 28 της οδηγίας 2012/13 έχουν ως εξής:

«(27) Ο κατηγορούμενος για τέλεση αξιόποινης πράξης θα πρέπει να λαμβάνει όλες τις πληροφορίες σχετικά με την ποινική κατηγορία προκειμένου να μπορεί να προετοιμάσει την υπεράσπισή του και να διασφαλίζεται ο δίκαιος χαρακτήρας των διαδικασιών.

(28) Η ενημέρωση του υπόπτου ή κατηγορούμενου για την αξιόποινη πράξη για την οποία φέρεται ως ύποπτος ή κατηγορείται ότι έχει διαπράξει, θα πρέπει να παρέχεται άμεσα και το αργότερο πριν από την πρώτη επίσημη ανάκρισή του από την αστυνομία ή άλλη αρμόδια αρχή, και χωρίς να τίθεται σε κίνδυνο η διενέργεια των ερευνών. [...]»

5. Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας 2012/13, το οποίο αφορά το πεδίο εφαρμογής της τελευταίας, ορίζει τα εξής:

«Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται από τη στιγμή που ένα πρόσωπο ενημερώνεται από τις αρμόδιες αρχές κράτους μέλους, ότι θεωρείται ύποπτος ή κατηγορείται για την τέλεση αξιόποινης πράξης μέχρι την ολοκλήρωση της διαδικασίας, ήτοι τον τελικό προσδιορισμό του εάν ο ύποπτος ή ο κατηγορούμενος έχει τελέσει την αξιόποινη πράξη, συμπεριλαμβανομένης, κατά περίπτωση, της επιμέτρησης της ποινής και της εκδίκασης τυχόν προσφυγής.»

6. Το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας 2012/13, το οποίο αφορά το δικαίωμα ενημέρωσης σχετικά με τα δικαιώματα, έχει ως εξής:

«1. Τα κράτη μέλη διασφαλίζουν την άμεση ενημέρωση του υπόπτου ή κατηγορούμενου όσον αφορά τουλάχιστον τα ακόλουθα δικονομικά δικαιώματα, όπως ισχύουν δυνάμει του εθνικού τους δικαίου, προκειμένου να διασφαλίσουν την αποτελεσματική άσκησή τους:

[...]

γ) το δικαίωμα ενημέρωσης σχετικά με την ποινική κατηγορία σύμφωνα με το άρθρο 6·

[...]».

7. Το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2012/13, το οποίο αφορά το δικαίωμα ενημέρωσης σχετικά με την ποινική κατηγορία, προβλέπει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε ο ύποπτος ή κατηγορούμενος να ενημερώνεται για την αξιόποινη πράξη την οποία φέρεται, ή κατηγορείται, ότι διέπραξε. Η ενημέρωση αυτή είναι άμεση και δεόντως λεπτομερής προκειμένου να διασφαλισθούν ο δίκαιος χαρακτήρας της διαδικασίας και η αποτελεσματική άσκηση των δικαιωμάτων υπεράσπισης του κατηγορουμένου.»

B. Το εθνικό δίκαιο

8. Το άρθρο 44 του Strafgesetzbuch (γερμανικού ποινικού κώδικα, στο εξής: StGB) ορίζει τα εξής:

«1) Αν πρόσωπο έχει καταδικασθεί σε ποινή φυλάκισης ή σε χρηματική ποινή για αξιόποινη πράξη την οποία τέλεσε σε συνάρτηση με την οδήγηση μηχανοκίνητου οχήματος ή κατά παράβαση των καθκόντων οδηγού μηχανοκίνητου οχήματος, το δικαστήριο δύναται να του απαγορεύσει να οδηγεί οποιαδήποτε κατηγορία μηχανοκίνητου οχήματος ή οποιαδήποτε ειδική κατηγορία, σε δημόσιες οδούς, για περίοδο από έναν έως τρεις μήνες. Απαγόρευση οδήγησης επιβάλλεται κατά κανόνα στις περιπτώσεις καταδίκης βάσει του άρθρου 315c, παράγραφος 1, σημείο 1, στοιχείο α', και παράγραφος 3, ή βάσει του άρθρου 316, εφόσον η άδεια οδήγησης δεν έχει ανακληθεί σύμφωνα με το άρθρο 69.

2) Η απαγόρευση οδήγησης τίθεται σε ισχύ μόλις η δικαστική απόφαση καταστεί αμετάκλητη. [...]

9. Το άρθρο 44 του Strafprozessordnung (γερμανικού κώδικα ποινικής δικονομίας, στο εξής: StPO) προβλέπει τα εξής:

«Αν πρόσωπο εμποδίσθηκε να τηρήσει ορισμένη προθεσμία χωρίς δική του υπαιτιότητα, διατάσσεται η επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, κατόπιν αίτησής του. Η αδυναμία τήρησης της προθεσμίας για την άσκηση ένδικου μέσου θεωρείται ότι δεν οφείλεται σε υπαιτιότητα, αν δεν έχουν δοθεί οδηγίες σύμφωνα με το άρθρο 35a, πρώτη και δεύτερη περίοδος, το άρθρο 319, παράγραφος 2, τρίτη περίοδος, ή το άρθρο 346, παράγραφος 2, τρίτη περίοδος.»

10. Το άρθρο 45 του StPO ορίζει τα εξής:

«1) Η αίτηση επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση κατατίθεται στο δικαστήριο στο οποίο θα έπρεπε να έχει τηρηθεί η προθεσμία, εντός μίας εβδομάδας αφότου εκλείψει ο λόγος της μη συμμόρφωσης. Για την τήρηση της προθεσμίας αρκεί να κατατεθεί η αίτηση εμπροθέσμως στο δικαστήριο που είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί της αιτήσεως.

2) Τα πραγματικά περιστατικά που δικαιολογούν την υποβολή της αίτησης πρέπει να στοιχειοθετηθούν κατά τον χρόνο κατάθεσης της αίτησης ή κατά τη διάρκεια της διαδικασίας που αφορά την αίτηση. Εν συνεχεία, πρέπει να διενεργηθεί η παραλειφθείσα πράξη εντός της προθεσμίας για την κατάθεση της αίτησης. Σε περίπτωση που τούτο έχει συμβεί, μπορεί να διαταχθεί αποκατάσταση και χωρίς να κατατεθεί αίτηση.»

11. Το άρθρο 132, παράγραφος 1, του StPO έχει ως εξής:

«1) Σε περίπτωση που κατηγορούμενος για τον οποίο υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις ότι έχει τελέσει αξιόποινη πράξη δεν έχει μόνιμη κατοικία ή διαμονή στο έδαφος επί του οποίου έχει εφαρμογή ο παρών νόμος, αλλά δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις έκδοσης εντάλματος προσωρινής κράτησης, είναι δυνατόν να διαταχθεί, προκειμένου να διασφαλισθεί η απρόσκοπτη απονομή δικαιοσύνης, ότι ο κατηγορούμενος:

1. θα καταβάλει προσήκουσα εγγύηση σε συνάρτηση με την αναμενόμενη χρηματική ποινή και τα δικαστικά έξοδα και
2. θα διορίσει κάποιον κάτοικο της περιφέρειας του αρμόδιου δικαστηρίου ως αντίκλητό του.

[...]

12. Το δε άρθρο 407 του StPO προβλέπει τα εξής:

«1) Σε διαδικασίες ενώπιον ποινικού δικαστηρίου και σε διαδικασίες υπαγόμενες στη δικαιοδοσία δικαστηρίου με ενόρκους, οι έννομες συνέπειες της αξιόποινης πράξης μπορούν, στις περιπτώσεις πταισμάτων, να επιβάλλονται, κατόπιν γραπτής εισαγγελικής πρότασης, με τη μορφή γραπτής καταδικαστικής διάταξης, χωρίς να διεξάγεται κύρια επ' ακροατηρίου συζήτηση. Η εισαγγελική αρχή εκδίδει τέτοια πρόταση, αν δεν θεωρεί αναγκαία τη διεξαγωγή κύριας επ' ακροατηρίου συζήτησης, λαμβανομένης υπόψη της έκβασης της ανάκρισης. Η εισαγγελική πρόταση μνημονεύει συγκεκριμένες έννομες συνέπειες. Η εισαγγελική πρόταση επέχει θέση απαγγελίας κατηγοριών.

2) Με καταδικαστική διάταξη μπορούν να επιβληθούν μόνον οι ακόλουθες έννομες συνέπειες τέλεσης της αξιόποινης πράξης, είτε αυτοτελώς είτε σωρευτικά:

1. χρηματική ποινή, προειδοποίηση επ' απειλή ποινής, απαγόρευση οδήγησης, δήμευση, κατάσχεση, καταστροφή, αχρήστευση, δημοσίευση της απόφασης και επιβολή προστίμου σε νομικό πρόσωπο ή σε ένωση,

2. ανάκληση της άδειας οδήγησης, που δεν υπερβαίνει τα δύο έτη,

[...]

3) Το δικαστήριο δεν υπέχει υποχρέωση προηγούμενης ακρόασης του διωκόμενου κατηγορουμένου (άρθρο 33, παράγραφος 3).»

13. Το άρθρο 410 του StPO ορίζει τα εξής:

«1. Ο κατηγορούμενος μπορεί να προβάλει, εγγράφως ή με δήλωση για την οποία συντάσσεται πρακτικό στη γραμματεία του δικαστηρίου, αντιρρήσεις κατά της καταδικαστικής διάταξης ενώπιον του δικαστηρίου που την εξέδωσε, εντός δύο εβδομάδων από την επίδοση αυτής. [...]

2. Οι αντιρρήσεις μπορούν να περιορίζονται σε συγκεκριμένους λόγους.

3. Αν δεν προβληθούν εμπροθέσμως αντιρρήσεις κατά καταδικαστικής διάταξης, η διάταξη αυτή είναι ισοδύναμη με απόφαση που έχει ισχύ δεδικασμένου.»

III. Τα πραγματικά περιστατικά, η διαδικασία και τα προδικαστικά ερωτήματα

14. Στις 21 Αυγούστου 2017, το Amtsgericht Garmisch-Partenkirchen (πταισματοδικείο του Garmisch-Partenkirchen, Γερμανία) εξέδωσε καταδικαστική διάταξη κατά του κατηγορουμένου, ο οποίος είναι επαγγελματίας οδηγός φορτηγού και μόνιμος κάτοικος Πολωνίας, λόγω απομάκρυνσης από τον τόπο ατυχήματος. Οι ποινές που επιβλήθηκαν ήταν χρηματική ποινή και τρίμηνη απαγόρευση οδήγησης.

15. Την ημέρα τέλεσης της αξιόποινης πράξης, δηλαδή στις 11 Ιουλίου 2017, ο κατηγορούμενος, κατόπιν έκδοσης εισαγγελικής διάταξης, διόρισε ως αντίκλητό του έναν υπάλληλο του Amtsgericht Garmisch-Partenkirchen (πταισματοδικείου του Garmisch-Partenkirchen). Το έντυπο διορισμού του αντικλήτου ήταν συνταγμένο στη γερμανική γλώσσα, αλλά μεταφράστηκε στον κατηγορούμενο τηλεφωνικά από συγγενή του. Το έντυπο περιείχε το όνομα και την υπηρεσιακή διεύθυνση του διορισθέντος αντικλήτου, καθώς και την επισήμανση ότι οι εκ του νόμου προβλεπόμενες προθεσμίες θα άρχιζαν από την ημερομηνία της επίδοσης στον αντίκλητο. Το έντυπο δεν περιείχε περαιτέρω πληροφορίες σχετικά με τις νομικές και πραγματικές συνέπειες του εν λόγω διορισμού αντικλήτου, ιδίως όσον αφορά τυχόν υποχρέωση του κατηγορουμένου να ζητεί ενημέρωση από τον αντίκλητο.

16. Στις 30 Αυγούστου 2017, η καταδικαστική διάταξη επιδόθηκε στον αντίκλητο, με μετάφραση στην πολωνική γλώσσα. Ο αντίκλητος διαβίβασε την καταδικαστική διάταξη στη γνωστή διεύθυνση του κατηγορουμένου στην Πολωνία με απλό ταχυδρομείο. Κατά το αιτούν δικαστήριο, δεν είναι γνωστό αν ο κατηγορούμενος παρέλαβε την καταδικαστική διάταξη.

17. Στις 14 Σεπτεμβρίου 2017, καθότι δεν ασκήθηκε ένδικο μέσο, η καταδικαστική διάταξη απέκτησε ισχύ δεδικασμένου. Ως εκ τούτου, η απαγόρευση οδήγησης τέθηκε σε ισχύ.

18. Στις 14 Δεκεμβρίου 2017, ενόσω ήταν σε ισχύ η απαγόρευση οδήγησης, ο κατηγορούμενος υπεβλήθη σε παρόδιο αστυνομικό έλεγχο, ενώ οδηγούσε φορτηγό όχημα επί δημόσιας οδού στο Kehl της Γερμανίας.

19. Στην υπόθεση της κύριας δίκης, το Amtsgericht Kehl (πταισματοδικείο του Kehl, Γερμανία), που είναι το αιτούν δικαστήριο, καλείται να αποφανθεί επί της πρότασης της Staatsanwaltschaft Offenburg (εισαγγελίας του Offenburg, Γερμανία), η οποία ζητεί να εκδοθεί κατά του κατηγορουμένου περαιτέρω καταδικαστική διάταξη, λόγω τέλεσης της αξιόποινης πράξης της εξ αμελείας οδήγησης οχήματος χωρίς άδεια οδήγησης, και να επιβληθεί σε βάρος του χρηματική ποινή ύψους 50 ευρώ ημερησίως για 40 ημέρες, καθώς και αφαίρεση της άδειας οδήγησης για τρεις περαιτέρω μήνες.

20. Το αιτούν δικαστήριο δέχεται ότι, μέχρι τις 14 Δεκεμβρίου 2017, ημέρα κατά την οποία διενεργήθηκε ο αστυνομικός έλεγχος, ο κατηγορούμενος δεν είχε λάβει γνώση της εκδοθείσας σε βάρος του καταδικαστικής διάταξης και ότι, ως εκ τούτου, δεν γνώριζε την επιβληθείσα απαγόρευση οδήγησης. Υπό το πρίσμα αυτό, επειδή το εν λόγω δικαστήριο έχει αμφιβολίες όσον αφορά τη συμβατότητα της εφαρμοστέας στην περίπτωση του κατηγορουμένου εθνικής νομοθετικής ρύθμισης με το δίκαιο της Ένωσης, αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1. Έχει το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και συγκεκριμένα η οδηγία 2012/13 και τα άρθρα 21, 45, 49 και 56 ΣΛΕΕ, την έννοια ότι αντιτίθεται σε ρύθμιση κράτους μέλους η οποία προβλέπει ότι, σε ποινική διαδικασία, μπορεί, μόνον εκ του λόγου ότι ο κατηγορούμενος δεν έχει την κατοικία του στην ημεδαπή, αλλά σε άλλο κράτος μέλος, να διαταχθεί ο εκ μέρους του κατηγορουμένου διορισμός αντικλήτου για την επίδοση καταδικαστικής διατάξεως που τον αφορά, με συνέπεια να καθίσταται αμετάκλητη η εν λόγω διάταξη και, ως εκ τούτου, να πληρούται η νομική προϋπόθεση για το αξιόποιο μεταγενέστερης ενέργειας του κατηγορουμένου (“Tatbestandswirkung”), ακόμη και εάν ο κατηγορούμενος, στην πραγματικότητα, ουδόλως έχει γνώση της καταδικαστικής διατάξεως και η πραγματική γνώση, εκ μέρους του κατηγορουμένου, της εν λόγω διατάξεως δεν εξασφαλίζεται όπως θα εξασφαλιζόταν στην περίπτωση της επιδόσεώς της εάν ο κατηγορούμενος κατοικούσε στο εν λόγω κράτος μέλος;

2. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως επί του πρώτου ερωτήματος: Έχει το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και συγκεκριμένα η οδηγία 2012/13 και τα άρθρα 21, 45, 49 και 56 ΣΛΕΕ, την έννοια ότι αντιτίθεται σε ρύθμιση κράτους μέλους η οποία προβλέπει ότι, σε ποινική διαδικασία, μπορεί, μόνον εκ του λόγου ότι ο κατηγορούμενος δεν έχει την κατοικία του στην ημεδαπή, αλλά σε άλλο κράτος μέλος, να διαταχθεί ο εκ μέρους του κατηγορουμένου διορισμός αντικλήτου για την επίδοση καταδικαστικής διατάξεως που τον αφορά, με συνέπεια να καθίσταται αμετάκλητη η εν λόγω διάταξη και, ως εκ τούτου, να πληρούται η νομική προϋπόθεση για το αξιόποιο μεταγενέστερης ενέργειας του κατηγορουμένου (“Tatbestandswirkung”) και, κατά τη δίωξη της αξιόποινης αυτής πράξεως, ο κατηγορούμενος να υπέχει, από υποκειμενική άποψη, αυστηρότερες υποχρεώσεις ώστε να μεριμνήσει να λάβει πραγματική γνώση της καταδικαστικής διατάξεως σε σχέση με εκείνες που θα υπείχε εάν κατοικούσε στο εν λόγω κράτος μέλος, πράγμα το οποίο έχει ως αποτέλεσμα να καθίσταται δυνατή η ποινική δίωξη λόγω αμέλειας του κατηγορουμένου;»

21. Γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν η Γερμανική Κυβέρνηση και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Τα μέρη αυτά ανέπτυξαν επίσης προφορικά τις απόψεις τους κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση που διεξήχθη στις 16 Οκτωβρίου 2019.

IV. Ανάλυση

22. Οι παρούσες προτάσεις είναι διαρθρωμένες ως ακολούθως. Θα εξετάσω, αρχικώς, δύο προκαταρκτικά ζητήματα σχετικά με το εφαρμοστέο δίκαιο (Α). Εν συνεχεία, θα εξετάσω τα προδικαστικά ερωτήματα που υποβλήθηκαν από το αιτούν δικαστήριο (Β) και θα ολοκληρώσω παραθέτοντας ορισμένες τελικές παρατηρήσεις σχετικά με το ευρύτερο νομοθετικό πλαίσιο, πέραν των ορίων της υπό κρίση υπόθεσης (Γ).

A. Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

1. Η οδηγία 2012/13 και/ή οι διατάξεις της Συνθήκης;

23. Στα προδικαστικά ερωτήματα, το αιτούν δικαστήριο επικαλείται, αφενός, την οδηγία 2012/13 και, αφετέρου, τα άρθρα 21, 45, 49 και 56 ΣΛΕΕ. Όσον αφορά την οδηγία 2012/13, η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως προσδιορίζει σαφώς τα πιθανά ζητήματα συμβατότητας, συμπεριλαμβανομένης της κρίσιμης νομολογίας³ και μιας ανάλυσης σχετικά με τη (μη) δυνατότητα εφαρμογής της στην υπό κρίση υπόθεση. Αντιθέτως, οι διατάξεις της Συνθήκης περί ελεύθερης κυκλοφορίας μνημονεύονται μόνο στα προδικαστικά ερωτήματα. Δεν περιλαμβάνεται στη διάταξη περί παραπομπής καμία επεξήγηση ή ανάλυση όσον αφορά τον τρόπο και τους λόγους για τους οποίους οι διατάξεις αυτές είναι κρίσιμες στην υπό κρίση υπόθεση.

24. Τα διασυννοριακά χαρακτηριστικά της επίμαχης υπόθεσης της κύριας δίκης ενδέχεται να γεννήσουν ζητήματα πιθανής έμμεσης διάκρισης σε βάρος του κατηγορουμένου, υπό το πρίσμα των διαφορετικών καθεστώτων που διέπουν την επίδοση δικαστικών εγγράφων στους κατοίκους Γερμανίας και στους κατοίκους αλλοδαπής. Παρομοίως, θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι η άσκηση ποινικής δίωξης κατά αλλοδαπού οδηγού, λόγω παραβίασης απαγόρευσης οδήγησης της οποίας δεν είχε λάβει γνώση, συνιστά εμπόδιο στην άσκηση του δικαιώματός του περί ελεύθερης κυκλοφορίας⁴.

25. Ωστόσο, κανένα τέτοιας φύσεως ζήτημα δεν μνημονεύεται ή εγείρεται στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως⁵. Αντιθέτως, η υπόθεση έχει οριοθετηθεί από το αιτούν δικαστήριο και έχει συζητηθεί από τους ενδιαφερομένους, στην υπό κρίση υπόθεση, μόνον ως συνέχεια της πρόσφατης νομολογίας του Δικαστηρίου στις υποθέσεις *Covaci* και *Tranca*⁶ και, επομένως, ως αφορώσα την οδηγία 2012/13.

3 Αποφάσεις της 15ης Οκτωβρίου 2015, *Covaci* (C-216/14, EU:C:2015:686) (στο εξής: απόφαση *Covaci*), και της 22ας Μαρτίου 2017, *Tranca* κ.λπ. (C-124/16, C-188/16 και C-213/16, EU:C:2017:228) (στο εξής: απόφαση *Tranca*).

4 Με το πρωτογενές δίκαιο να παραμένει εφαρμοστέο και κρίσιμο, ακόμη και όταν υφίστανται ειδικότερες διατάξεις του παραγώγου δικαίου. Βλ. προσφάτως, σε συνάρτηση με άδειες οδήγησης και τη σχέση μεταξύ, αφενός, των διατάξεων της Συνθήκης περί ελεύθερης κυκλοφορίας και περί απαγόρευσης των διακρίσεων και, αφετέρου, της οδηγίας 2006/126/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2006, για την άδεια οδήγησης (ΕΕ 2006, L 403, σ. 18), απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2017, I (C-195/16, EU:C:2017:815).

5 Πρωτίστως, το πραγματικό ζήτημα της επαγγελματικής ιδιότητας του κατηγορουμένου και η συνεπακόλουθη διευκρίνιση ως προς το ποιες διατάξεις της Συνθήκης έχουν, συγκεκριμένα, εφαρμογή στην περίπτωση του (ήτοι οι διατάξεις που διέπουν τους μισθωτούς, την εγκατάσταση ή την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών).

6 Βλ. υποσημείωση 3 των παρούσων προτάσεων.

26. Σε αντίθεση με την περίπτωση που αιτούν δικαστήριο μνημονεύει πραγματικά και νομικά ζητήματα, αλλά δεν τα υπάγει στην προσήκουσα διάταξη του δικαίου της Ένωσης, πράγμα το οποίο εναπόκειται στο Δικαστήριο να θεραπεύσει, εφαρμόζοντας διάταξη του δικαίου της Ένωσης την οποία δεν μνημόνευσε το αιτούν δικαστήριο⁷, το αντίστροφο δεν είναι, κατά την άποψή μου, δυνατό. Δεν καταλέγεται στα καθήκοντα του Δικαστηρίου το να επινοεί πραγματικά περιστατικά και πιθανά ζητήματα που δεν έχουν μνημονευθεί από το αιτούν δικαστήριο.

27. Κατά συνέπεια, θα εξετάσω την υπό κρίση υπόθεση ως αφορώσα μόνον τη συμβατότητα της επίμαχης εθνικής νομοθετικής ρύθμισης με τις διατάξεις της οδηγίας 2012/13 και, ως εκ τούτου, ως συνέχεια της πρόσφατης νομολογίας του Δικαστηρίου στις υποθέσεις *Covaci* και *Tranca*. Εντούτοις, θα επανέλθω στα ευρύτερα ζητήματα που εγείρει η υπό κρίση υπόθεση, στο καταληκτικό τμήμα των παρουσών προτάσεων (Γ).

2. Το άρθρο 6 της οδηγίας 2012/13 και τα ειδικά χαρακτηριστικά της υπό κρίση υπόθεσης

28. Αυτό που διαφοροποιεί την υπό κρίση υπόθεση από τις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις *Covaci* και *Tranca* είναι η ύπαρξη δύο συνδεδεμένων αλλά τυπικά διακριτών (ποινικών) διαδικασιών. Στις υποθέσεις *Covaci* και *Tranca*, οι επίμαχες καταδικαστικές διατάξεις εκδόθηκαν *στο πλαίσιο της ίδιας ποινικής διαδικασίας* κατά τη διάρκεια της οποίας προσήφθη η παράβαση του άρθρου 6 της οδηγίας 2012/13.

29. Αντιθέτως, στην υπό κρίση υπόθεση, υπάρχουν *δύο ποινικές διαδικασίες*: η μία ενώπιον του *Amtsgericht Garmisch-Partenkirchen* (πταιματοδικείου του Garmisch-Partenkirchen), η οποία αφορούσε την απομάκρυνση από τον τόπο ατυχήματος, και η άλλη ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, του *Amtsgericht Kehl* (πταιματοδικείου του Kehl), η οποία αφορά την οδήγηση οχήματος από τον κατηγορούμενο παρά την απαγόρευση οδήγησης που του επιβλήθηκε κατά το πέρας της πρώτης διαδικασίας.

30. Οι περιστάσεις αυτές εγείρουν δύο ειδών ζητήματα.

31. Πρώτον, οι διατάξεις της οδηγίας 2012/13 έχουν σαφώς εφαρμογή στη δεύτερη ποινική διαδικασία: αυτή που είναι ακόμα *εκκρεμής* ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου. Ωστόσο, υπάρχουν ενδεχομένως ορισμένες αμφιβολίες όσον αφορά την προγενέστερη διαδικασία, η οποία δεν είναι πλέον εκκρεμής. Συγκεκριμένα, η διαδικασία αυτή περατώθηκε τυπικώς, τουλάχιστον κατ' αρχήν, όταν η καταδικαστική διάταξη, μη έχοντας προσβληθεί εντός προθεσμίας δύο εβδομάδων, απέκτησε ισχύ δεδικασμένου.

32. Τούτο συναρτάται με το δεύτερο ζήτημα. Το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2012/13 κατοχυρώνει το δικαίωμα λήψης έγκαιρης *ενημέρωσης σχετικά με την ποινική κατηγορία*, προκειμένου να διασφαλισθούν ο δίκαιος χαρακτήρας της διαδικασίας και η αποτελεσματική άσκηση των δικαιωμάτων υπεράσπισης του κατηγορουμένου. Τι σημαίνει ακριβώς «ενημέρωση σχετικά με την ποινική κατηγορία» σε συνάρτηση με την εκκρεμή (δεύτερη) διαδικασία; Δεν υπάρχει κάποιο εμφανές πρόβλημα όσον αφορά την ενημέρωση σχετικά με την ποινική κατηγορία στο πλαίσιο της δεύτερης αυτής ποινικής διαδικασίας, καθότι δεν έχει υποστηριχθεί ότι ο κατηγορούμενος δεν γνωρίζει ποιες κατηγορίες του έχουν απαγγελθεί στην παρούσα φάση και ότι, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να ασκήσει τα δικαιώματά του περί υπεράσπισης. Πρόβλημα υφίσταται, στην πραγματικότητα, όσον αφορά την (ποιότητα της) επίδοσης(ς) της καταδικαστικής διάταξης που εκδόθηκε στο πλαίσιο της πρώτης ποινικής διαδικασίας. Ωστόσο, ο χαρακτηρισμός του ζητήματος αυτού ως έλλειψης ενημέρωσης σχετικά με την ποινική κατηγορία στο πλαίσιο της νυν εκκρεμούς (δεύτερης) ποινικής διαδικασίας μπορεί να είναι δυσχερής, από απόψεως θεωρητικής θεμελίωσης.

⁷ Εφαρμόζοντας την αρχή ότι *iura (Europaee) novit Curia (Europaee)*: πρβλ., επί παραδείγματι, απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2013, *Betriu Montull* (C-5/12, EU:C:2013:571, σκέψεις 40 και 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

33. Δεν κρύβω ότι είναι μάλλον υπερβολικό το να θεωρηθεί η τυχόν μη αποτελεσματική επίδοση προγενέστερης ποινικής καταδικαστικής απόφασης ως κρίσιμη όσον αφορά την ενημέρωση σχετικά με την ποινική κατηγορία σε άλλη, μεταγενέστερη και συναφή, ποινική διαδικασία και, κατά συνέπεια, ως εμπίπτουσα στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6 της οδηγίας 2012/13. Το εν λόγω άρθρο μπορεί μεν να προβλέφθηκε να έχει εφαρμογή σε διάφορες μορφές ενημέρωσης, αλλά σαφώς στο πλαίσιο μίας και της αυτής ποινικής διαδικασίας. Ωστόσο, η προσέγγιση του εν λόγω ζητήματος κατ' αυτόν τον τρόπο μπορεί να είναι παρά ταύτα δυνατή, λαμβανομένων υπόψη των ακόλουθων στοιχείων.

34. Πρώτον, κατά το άρθρο 2, η οδηγία 2012/13 εφαρμόζεται «από τη στιγμή που ένα πρόσωπο ενημερώνεται από τις αρμόδιες αρχές κράτους μέλους, ότι θεωρείται ύποπτο ή κατηγορείται για την τέλεση αξιόποινης πράξης *μέχρι την ολοκλήρωση της διαδικασίας*, ήτοι τον τελικό προσδιορισμό του εάν ο ύποπτος ή ο κατηγορούμενος έχει τελέσει την αξιόποινη πράξη, συμπεριλαμβανομένης, κατά περίπτωση, της επιμέτρησης της ποινής και της εκδίκασης τυχόν προσφυγής»⁸.

35. Το άρθρο 2, το οποίο προορίζεται να έχει ευρύ πεδίο εφαρμογής, δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι εξαιρεί από το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας τις καταστάσεις στις οποίες ελήφθη δυνητικώς αμετάκλητη απόφαση, αλλά εν συνεχεία η διαδικασία επαναλήφθηκε σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο⁹. Το άρθρο 2 δεν μπορεί, αυτό καθαυτό και αφεαυτού, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιβάλλει υποχρέωση επανάληψης διαδικασίας. Αν όμως η δυνατότητα επανάληψης της διαδικασίας προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο, τότε, μόλις καταστεί εφαρμοστέα η σχετική ρύθμιση, η σχετική κατάσταση θα εμπίπτει εκ νέου στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2012/13.

36. Επιπλέον, υπό το πρίσμα των επιδιωκόμενων από την οδηγία σκοπών¹⁰ και της ίδιας της διατύπωσης του άρθρου 2, ο όρος «εκδίκαση[...] *τυχόν προσφυγής*»¹¹ χρήζει διασταλτικής ερμηνείας. Συγκεκριμένα, ο όρος αυτός μπορεί να περιλαμβάνει διαδικασίες εκδίκασης ένδικων μέσων τα οποία μπορεί να χαρακτηρίζονται, σε μια εθνική έννομη τάξη, ως έκτακτα ή ειδικά. Συμπληρώνω επίσης ότι ο «τελικό[ς] προσδιορισμό[ς]» δεν είναι, κατ' ακριβολογία, *τελικός*, όταν αμφισβητείται σε μεταγενέστερη διαδικασία.

37. Δεύτερον, όπως επισημάνθηκε ήδη από το Δικαστήριο, στην απόφαση *Covaci*¹², η διαδικασία που καταλήγει στην έκδοση καταδικαστικής διάταξης είναι ειδική, απλοποιημένη διαδικασία. Όπως επίσης προκύπτει σαφώς από το άρθρο 407 του StPO¹³ είναι, πρακτικά, πιθανό ότι το χρονικό σημείο κατά το οποίο ο ύποπτος ενημερώνεται πλήρως σχετικά με την ποινική κατηγορία είναι, στην πραγματικότητα, το χρονικό σημείο που παραλαμβάνει την καταδικαστική διάταξη, η οποία, αν δεν προσβληθεί, καθίσταται αμέσως αμετάκλητη καταδίκη.

38. Κατά συνέπεια, στις περιπτώσεις που το εθνικό δίκαιο προβλέπει τη δυνατότητα επανεκκίνησης του ποινικού μηχανισμού, όπως φαίνεται να συμβαίνει στην υπόθεση της κύριας δίκης, η οδηγία 2012/13 καθίσταται εκ νέου εφαρμοστέα με την επανεκκίνηση της διαδικασίας. Τούτο πρέπει να συμβαίνει, κατά μείζονα λόγο, στην ειδική περίπτωση μιας απλοποιημένης ποινικής διαδικασίας, στο πλαίσιο της οποίας διάφορες διαδικαστικές ενέργειες ενδέχεται τελικώς να συγχωνευθούν σε μία και μοναδική, συνιστάμενη, εν τέλει, σε μια τυπική απαγγελία κατηγοριών, η οποία δεν προσβλήθηκε και κατέστη αμετάκλητη απόφαση.

⁸ Η υπογράμμιση δική μου.

⁹ Στην υπό κρίση υπόθεση, σύμφωνα με το άρθρο 44 του StPO.

¹⁰ Βλ. ιδίως αιτιολογικές σκέψεις 3, 8 και 41 της οδηγίας 2012/13.

¹¹ Η υπογράμμιση δική μου.

¹² Απόφαση *Covaci* (σκέψη 20).

¹³ Όπως αυτό παρατίθεται στο σημείο 12 των παρούσων προτάσεων.

B. Το δικαίωμα (των κατοίκων αλλοδαπής περί) ενημέρωσης σχετικά με την ποινική κατηγορία

39. Κατά την αιτιολογική σκέψη 14 και το άρθρο 1, η οδηγία 2012/13 προβλέπει κανόνες που διέπουν το δικαίωμα ενημέρωσης των υπόπτων ή κατηγορουμένων σχετικά με τα δικαιώματά τους στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας και τις σε βάρος τους κατηγορίες. Όπως διευκρινίζεται στην αιτιολογική σκέψη 40, με την οδηγία 2012/13 θεσπίζονται *ελάχιστοι κανόνες*, καταλείποντας συνεπώς στα κράτη μέλη την ευχέρεια να παρέχουν στους υπόπτους και κατηγορουμένους υψηλότερο επίπεδο προστασίας. Αντιθέτως, τα κράτη μέλη, προδήλως, δεν είναι ελεύθερα να παρεκκλίνουν από τους εν λόγω ελάχιστους κανόνες¹⁴, οι οποίοι πρέπει να αντιστοιχούν, τουλάχιστον, στις εγγυήσεις που παρέχει η Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, όπως ερμηνεύεται από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου¹⁵.

40. Η οδηγία 2012/13 αποτελεί πράξη αποβλέπουσα στην επίτευξη αποτελεσμάτων: καθιερώνει διάφορα δικαιώματα, τα οποία πρέπει να διασφαλίζονται υπέρ των υπόπτων ή κατηγορουμένων. Ωστόσο, στα κράτη μέλη καταλείπεται ευρεία διακριτική ευχέρεια όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο τα εν λόγω δικαιώματα τίθενται σε εφαρμογή στις αντίστοιχες έννομες τάξεις τους. Επομένως, στα κράτη μέλη εναπόκειται, σύμφωνα με την αρχή της δικονομικής αυτονομίας, να θεσπίσουν λεπτομερείς κανόνες για τον σκοπό αυτόν, τηρουμένων των απαιτήσεων της ισοδυναμίας και της αποτελεσματικότητας.

1. Οι αποφάσεις Covaci και Tranca

41. Οι ανωτέρω γενικές εκτιμήσεις ισχύουν και για τις συγκεκριμένες διατάξεις του άρθρου 6 της οδηγίας 2012/13, οι οποίες έχουν ήδη εξετασθεί από το Δικαστήριο, στις αποφάσεις Covaci και Tranca, κατόπιν τεσσάρων αιτήσεων προδικαστικής αποφάσεως που υποβλήθηκαν από διάφορα γερμανικά πρωτοβάθμια δικαστήρια. Στις αποφάσεις αυτές, το Δικαστήριο επισήμανε ότι η οδηγία 2012/13 δεν ρυθμίζει τις διαδικαστικές λεπτομέρειες όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να παρασχεθεί στον ύποπτο ή τον κατηγορούμενο η ενημέρωση σχετικά με την ποινική κατηγορία¹⁶. Επομένως, εναπόκειται στο κράτος μέλος να ρυθμίσει το ζήτημα, υπό την προϋπόθεση όμως ότι θα πληρούνται δύο προϋποθέσεις. Πρώτον, οι εν λόγω διαδικαστικές λεπτομέρειες δεν μπορούν να στερούν από το άρθρο 6 την αποτελεσματικότητά του, θίγοντας τους σκοπούς που επιδιώκονται με την οδηγία 2012/13¹⁷. Δεύτερον, οι λεπτομέρειες αυτές δεν πρέπει να ενέχουν δυσμενείς διακρίσεις σε βάρος των υπόπτων ή κατηγορουμένων που είναι κάτοικοι αλλοδαπής¹⁸.

42. Κατ' εφαρμογήν των αρχών αυτών, το Δικαστήριο, πρώτον, δέχθηκε ότι ένα κράτος μέλος μπορεί, κατ' αρχήν, να ρυθμίζει με διαφορετικό τρόπο την επίδοση των δικαστικών εγγράφων στα πρόσωπα που κατοικούν στο έδαφός του και την επίδοση των εν λόγω εγγράφων στους κατοίκους αλλοδαπής. Για τον λόγο αυτόν, το Δικαστήριο δεν εξέφρασε αντιρρήσεις προς νομοθετική ρύθμιση κράτους μέλους, όπως η επίμαχη, η οποία, στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας, επιβάλλει σε κατηγορούμενο που δεν διαμένει στο εν λόγω κράτος μέλος την υποχρέωση να διορίσει αντίκλητο για την επίδοση δικαστικών αποφάσεων¹⁹. Το Δικαστήριο δέχθηκε επίσης ότι, στις περιπτώσεις αυτές, η προθεσμία προσβολής της δικαστικής απόφασης μπορεί να αρχίσει από την ημερομηνία επίδοσης της απόφασης στον αντίκλητο και όχι από την ημερομηνία κατά την οποία ο κατηγορούμενος έλαβε πράγματι γνώση της απόφασης αυτής²⁰.

14 Πρβλ. προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Υ. Bot στην υπόθεση Covaci (C-216/14, EU:C:2015:305, σημείο 32).

15 Βλ. αιτιολογική σκέψη 41 της οδηγίας 2012/13 και, γενικότερα, άρθρο 52, παράγραφος 3, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

16 Πρβλ. απόφαση Covaci (σκέψη 62) και απόφαση Tranca (σκέψη 37).

17 Πρβλ. απόφαση Covaci (σκέψη 63) και απόφαση Tranca (σκέψη 38).

18 Πρβλ. απόφαση Covaci (σκέψη 65) και απόφαση Tranca (σκέψη 40).

19 Πρβλ. απόφαση Covaci (σκέψη 68).

20 Πρβλ. απόφαση Tranca (σκέψεις 41 και 42).

43. Δεύτερον, το Δικαστήριο συμπλήρωσε ότι η διαφορετική αυτή μεταχείριση δεν πρέπει να θίγει την αποτελεσματική άσκηση των δικαιωμάτων υπεράσπισης του υπόπτου ή κατηγορουμένου ούτε να έχει ως αποτέλεσμα να περιέρχεται αυτός σε κατάσταση στην οποία, εν τοις πράγμασι, δεν θα έχει στη διάθεσή του ολόκληρη την προθεσμία προβολής αντιρρήσεων κατά της επίμαχης δικαστικής απόφασης²¹. Όσον αφορά την επίμαχη εθνική νομοθετική ρύθμιση, το Δικαστήριο επισήμανε ότι, μολονότι η ρύθμιση αυτή προβλέπει ότι η προθεσμία προβολής αντιρρήσεων κατά της καταδικαστικής διάταξης άρχεται από της επιδόσεως της εν λόγω διάταξης στον διορισθέντα αντίκλητο, επιτρέπει επιπλέον στον κατηγορούμενο να ζητήσει την επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση από τη στιγμή που αυτός έλαβε γνώση της διάταξης αυτής. Ο εν λόγω μηχανισμός θέτει στη διάθεση του κατηγορουμένου ολόκληρη την προθεσμία των δύο εβδομάδων για την προβολή αντιρρήσεων κατά της σχετικής διάταξης. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο έκρινε ότι απόκειται στα αιτούντα δικαστήρια να ερμηνεύσουν, κατά τρόπο σύμφωνο προς τις απαιτήσεις του άρθρου 6 της οδηγίας 2012/13, το εθνικό δίκαιο και ιδίως τη διαδικασία επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση και τις προϋποθέσεις εφαρμογής της διαδικασίας αυτής²².

2. Η σύμφωνη ερμηνεία και το συναγόμενο στην υπό κρίση υπόθεση συμπέρασμα

44. Το ζήτημα που εγείρεται στην παρούσα διαδικασία αφορά, κατ' ουσίαν, το αν οι ανωτέρω περιγραφείσες αρχές έχουν επίσης εφαρμογή στην υπό κρίση υπόθεση. Εν ολίγοις, κρίσιμο είναι το ζήτημα αν, σε περίπτωση όπως αυτή της κύριας δίκης, η επίμαχη εθνική νομοθετική ρύθμιση, ερμηνευόμενη σύμφωνα με την οδηγία 2012/13, εγγυάται επαρκή προστασία του δικαιώματος ενημέρωσης σχετικά με την απαγγελία κατηγοριών σε βάρος προσώπων που δεν είναι κάτοικοι του κράτους μέλους στο οποίο λαμβάνουν χώρα η ανάκριση και η ποινική δίωξη.

45. Η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, όπως ακριβώς στις υποθέσεις *Covaci* και *Tranca*, η επίμαχη εθνική νομοθετική ρύθμιση πρέπει να κριθεί συμβατή με το δίκαιο της Ένωσης, επειδή μπορεί να ερμηνευθεί κατά τρόπο που διασφαλίζει τη συμμόρφωση με το άρθρο 6 της οδηγίας 2012/13. Η εν λόγω κυβέρνηση επισημαίνει ότι καταδικαστική διάταξη που αποκτά ισχύ δεδικασμένου (κατόπιν παρέλευσης της προθεσμίας προσβολής της, αφότου έχει επιδοθεί στον αντίκλητο) καθίσταται εκτελεστή, αλλά όχι κατ' ανάγκη αμετάκλητη. Συγκεκριμένα, όποιος έχει εμποδισθεί, χωρίς δική του υπαιτιότητα, να τηρήσει δικονομική προθεσμία δύναται, κατόπιν αίτησής του ή αυτεπαγγέλτως, να επιτύχει επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση. Η αρχή αυτή έχει εφαρμογή και σε περιπτώσεις όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη.

46. Η Γερμανική Κυβέρνηση αναγνωρίζει ότι η προθεσμία εντός της οποίας ο κατηγορούμενος δύναται να ζητήσει την επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση ανέρχεται, κατ' αρχήν, σε μία μόνο εβδομάδα. Εντούτοις, η εν λόγω κυβέρνηση συμπληρώνει ότι γίνεται γενικώς δεκτό ότι η προθεσμία αυτή μπορεί να ερμηνευθεί κατά τρόπο ευέλικτο, υπό την έννοια ότι μπορεί να παραταθεί, ώστε να συμπίσει με τη (μακρύτερη) προθεσμία, η τήρηση της οποίας δεν κατέστη δυνατή. Επιπλέον, η εν λόγω κυβέρνηση τονίζει ότι συχνά παρέλκει η υποβολή τέτοιας αίτησης από τον διάδικο, καθότι το δικαστήριο που λαμβάνει γνώση του κωλύματος στο οποίο οφείλεται η μη τήρηση της προθεσμίας από τον κατηγορούμενο, κατά κανόνα, επαναφέρει αυτεπαγγέλτως τα πράγματα στην προτέρα κατάσταση.

47. Επιπλέον, όταν πρόσωπο βρίσκεται σε κατάσταση όπως αυτή του κατηγορουμένου στην υπόθεση της κύριας δίκης, δεν είναι δυνατόν, κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, να του απαγγελθούν ποινικές κατηγορίες με βάση απαγόρευση οδήγησης της οποίας δεν είχε γνώση. Η κυβέρνηση αυτή επισημαίνει ότι, κατ' αρχήν, ένα πρόσωπο μπορεί να θεωρηθεί ότι ενήργησε «εξ αμελείας», εφόσον, με τη συμπεριφορά του, παρέβη το καθήκον επιμέλειας. Τέτοια περίπτωση συντρέχει μόνον όταν τα πραγματικά περιστατικά για τα οποία κατηγορείται το εν λόγω πρόσωπο μπορούσαν να

21 Πρβλ. απόφαση *Covaci* (σκέψη 67) και απόφαση *Tranca* (σκέψεις 45 και 46).

22 Πρβλ. απόφαση *Tranca* (σκέψεις 48 και 49).

προβλεφθούν και να αποφευχθούν από αυτό. Εντούτοις, σε μια περίπτωση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η φύση και το πεδίο εφαρμογής του καθήκοντος επιμέλειας πρέπει να εκτιμηθούν υπό το πρίσμα της οδηγίας 2012/13. Επομένως, στο μέτρο που ο οδηγός δεν υπείχε υποχρέωση να ζητήσει από τον αντίκλητο να τον ενημερώσει σχετικά με την εκκρεμή διαδικασία, δεν μπορεί να υπήρξε αμέλεια και, ως εκ τούτου, ούτε παράβαση του καθήκοντος επιμέλειας εκ μέρους του.

48. Τέλος, η Γερμανική Κυβέρνηση επισημαίνει ότι, βάσει του άρθρου 47, παράγραφος 2, του StPO, σε συνδυασμό με το άρθρο 456c, παράγραφος 2, του StPO, κάθε θιγόμενος όπως ο οδηγός στην υπόθεση της κύριας δίκης μπορεί να υποβάλει αίτηση αναστολής της απαγόρευσης οδήγησης μόλις λάβει γνώση αυτής, εφόσον η απαγόρευση αυτή ισοδυναμεί, στην περίπτωση του, λόγω της ιδιότητάς του ως επαγγελματία οδηγού, με απαγόρευση άσκησης του επαγγέλματός του.

49. Επομένως, καθόσον αφορά τις συγκεκριμένες απαντήσεις στα δύο προδικαστικά ερωτήματα που υπέβαλε το αιτούν δικαστήριο, η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι, βάσει του εθνικού δικαίου, ισχύουν τα εξής: i) όλα τα δικονομικά δικαιώματα του οδηγού θα αποκατασταθούν πλήρως μόλις του επιδοθεί η καταδικαστική διάταξη που εκδόθηκε στο πλαίσιο της πρώτης διαδικασίας, και ii) αποκλείεται οποιαδήποτε ποινική ευθύνη του οδηγού για την παραβίαση απαγόρευσης οδήγησης της οποίας δεν έλαβε γνώση, πράγμα που σημαίνει ότι δεν μπορεί να διωχθεί στο πλαίσιο της δεύτερης ποινικής διαδικασίας.

50. Ορισμένες επισημάνσεις του αιτούντος δικαστηρίου θέτουν εν αμφιβόλω την ανωτέρω ερμηνεία του εθνικού δικαίου. Το αιτούν δικαστήριο παραθέτει διάφορες διατάξεις του εθνικού δικαίου οι οποίες διέπουν την επίδοση των δικαστικών αποφάσεων και οι οποίες, όταν εφαρμόζονται σε περιπτώσεις όπως η υπόθεση της κύριας δίκης, αποδεικνύονται, στην πράξη, προβληματικές και δυνητικώς ασύμβατες με το δίκαιο της Ένωσης.

51. Όπως διευκρινίζει το αιτούν δικαστήριο, υπάρχουν πολύ ακριβείς και αυστηροί κανόνες που διέπουν την επίδοση των δικαστικών αποφάσεων σε κατοίκους Γερμανίας²³. Δεδομένων των αυστηρών απαιτήσεων της νομοθεσίας αυτής, η πλήρωση των οποίων πρέπει να εκτιμάται από το δικαστήριο αυτεπαγγέλτως, είναι, πρακτικά, βέβαιο ότι, σε περίπτωση έστω και οποιασδήποτε αμφιβολίας, η επίδοση θεωρείται ανίσχυρη. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο στις περιπτώσεις των καταδικαστικών διατάξεων, οι οποίες, αν δεν προσβληθούν, εξομοιώνονται με αμετάκλητη ποινική καταδίκη.

52. Αντιθέτως, όπως επίσης επισημαίνει το αιτούν δικαστήριο, οι κανόνες για την επίδοση των δικαστικών αποφάσεων σε διαμένοντες εκτός Γερμανίας μέσω αντικλήτου είναι σχετικά ελαστικοί και ενδέχεται να γεννήσουν μεγάλη αβεβαιότητα. Ο κατηγορούμενος δεν είναι σε θέση να ασκήσει επιρροή επί του ζητήματος αν, τότε, πού και με ποιον τρόπο θα διαβιβασθεί, στην πράξη, ένα έγγραφο. Ο αντίκλητος δεν οφείλει να διαβιβάσει την καταδικαστική διάταξη κατά τρόπο που καθιστά δυνατή την επαλήθευση του αν αυτή περιήλθε πράγματι στον παραλήπτη (επί παραδείγματι, με συστημένη επιστολή). Υπό τις συνθήκες αυτές, είναι πολύ μεγαλύτερη η πιθανότητα ο κατηγορούμενος να λάβει γνώση μιας δικαστικής απόφασης μόνο μετά την πάροδο μεγάλου χρονικού διαστήματος από τη στιγμή που αυτή θα αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου ή ακόμη και να μη λάβει καθόλου γνώση.

53. Στις γραπτές και προφορικές παρατηρήσεις της, η Γερμανική Κυβέρνηση προβάλλει μια εντελώς διαφορετική ερμηνεία της επίμαχης εθνικής νομοθετικής ρύθμισης. Ειδικότερα, οι αμφιβολίες που εξέφρασε το αιτούν δικαστήριο όσον αφορά τη συμβατότητα της εν λόγω νομοθετικής ρύθμισης με τις διατάξεις της οδηγίας 2012/13 μπορούν, κατά την άποψή της, να αρθούν στο πλαίσιο της σύμφωνης ερμηνείας.

²³ Το αιτούν δικαστήριο επικαλείται, ειδικότερα, το άρθρο 176, το άρθρο 178, παράγραφος 1, σημείο 1, και τα άρθρα 180 έως 182 του Zivilprozessordnung (γερμανικού κώδικα πολιτικής δικονομίας).

54. Το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να ασκήσει διαιτητικά καθήκοντα μεταξύ διαφορετικών απόψεων όσον αφορά την ορθή ερμηνεία του εθνικού δικαίου. Πάντως, όσο και αν το αιτούν δικαστήριο και η Γερμανική Κυβέρνηση διαφωνούν όσον αφορά την ορθή ερμηνεία διαφόρων διατάξεων του εθνικού δικαίου, επισημαίνω ότι, καθόσον αφορά την προσήκουσα έκβαση της εν προκειμένω επίμαχης υπόθεσης, συμφωνούν κατ' ουσίαν: τα δικαιώματα που ο οδηγός αντλεί από το άρθρο 6 της οδηγίας 2012/13 χρήζουν προστασίας. Τούτο συνεπάγεται, πρώτον, ότι τα δικονομικά δικαιώματα του οδηγού στην πρώτη ποινική διαδικασία πρέπει να αποκατασταθούν πλήρως, μόλις του επιδοθεί νομοτύπως η καταδικαστική διάταξη. Δεύτερον, δεν μπορούν να αποδοθούν ποινικές ευθύνες στον οδηγό, στη δεύτερη διαδικασία, λόγω παραβίασης της προγενέστερα επιβληθείσας απαγόρευσης οδήγησης. Συγκεκριμένα, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ενήργησε εξ *αμελείας*, καθόσον δεν επιχείρησε να επικοινωνήσει με τον αντίκλητο για να ενημερωθεί σχετικά με την εκκρεμή ποινική διαδικασία.

55. Επομένως, δεδομένου ότι υπάρχει κατ' ουσίαν σύμπτωση όσον αφορά την έκβαση της υπόθεσης, η οποία επίσης συνάδει εν πολλοίς με την κατεύθυνση που υιοθέτησε το Δικαστήριο προσφάτως στις αποφάσεις *Covaci* και *Tranca*, η υπό κρίση υπόθεση είναι δυνατόν να περατωθεί στο σημείο αυτό. Κατά συνέπεια, με την εξαίρεση ορισμένων διευκρινιστικών επιφυλάξεων, εκτιμώ ότι η υπό κρίση υπόθεση δεν αποτελεί κατάλληλη ευκαιρία για αναπροσαρμογή, εξέλιξη ή βελτίωση των βασικών αρχών της νομολογιακής κατεύθυνσης που υιοθετήθηκε στις αποφάσεις *Covaci* και *Tranca*²⁴. Ωστόσο, τούτο δεν πρέπει βεβαίως να γίνει αντιληπτό υπό την έννοια ότι η επίμαχη εθνική νομοθετική ρύθμιση δεν εγείρει ζητήματα συμβατότητας με το δίκαιο της Ένωσης υπό άλλες περιστάσεις, όπως θα διευκρινισθεί στο καταληκτικό τμήμα (Γ) των παρούσων προτάσεων.

3. Οι επιφυλάξεις

56. Η απάντηση που δόθηκε από το Δικαστήριο στις αποφάσεις *Covaci* και *Tranca* περιλάμβανε ήδη διάφορα «ναι μεν, αλλά»²⁵. Τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης αυξάνουν περαιτέρω τον αριθμό των εν λόγω «αλλά» και μάλιστα εξωθούν τη συνολική ερμηνεία που έγινε δεκτή στις υποθέσεις αυτές στα όριά της.

57. Το άρθρο 6 της οδηγίας 2012/13 δεν πρέπει να στερείται της αποτελεσματικότητάς του. Επιπλέον, ο τρόπος εφαρμογής του άρθρου αυτού δεν πρέπει να δημιουργεί διακρίσεις σε βάρος των υπόπτων και κατηγορουμένων που διαμένουν σε άλλα κράτη μέλη της Ένωσης. Το δικαίωμα ενημέρωσης σχετικά με την ποινική κατηγορία καταλέγεται ίσως στα πλέον θεμελιώδη δικαιώματα που πρέπει να απολαύουν οι ύποπτοι ή κατηγορούμενοι για τη διάπραξη εγκλήματος²⁶. Είναι σαφές ότι είναι αδύνατη η προσήκουσα άσκηση των δικαιωμάτων υπεράσπισης χωρίς ενημέρωση σχετικά με την απαγγελθείσα κατηγορία. Υπό την έννοια αυτή, το δικαίωμα ενημέρωσης σχετικά με την ποινική κατηγορία είναι, τόσο από χρονικής απόψεως όσο και με βάση τη λογική, το πρώτο δικαίωμα που πρέπει να διασφαλίζεται σε καθέναν σε βάρος του οποίου διεξάγεται ανάκριση ή ποινική δίκη.

58. Επομένως, στις περιπτώσεις προσβολής του δικαιώματος υπόπτου ή κατηγορουμένου να ενημερωθεί σχετικά με την ποινική κατηγορία, η επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση είναι καθοριστικής σημασίας. Ο τρόπος με τον οποίο επιτυγχάνεται αυτό, από απόψεως συστηματικής διάρθρωσης, δεν ασκεί επιρροή υπό το πρίσμα του δικαίου της Ένωσης²⁷, εφόσον ο τρόπος αυτός είναι ταχύς και αποτελεσματικός.

24 Επίσης υπό το πρίσμα του αντικειμένου της υπόθεσης, όπως αυτό εκτέθηκε στα σημεία 23 έως 27 των παρούσων προτάσεων.

25 Σημεία 41 έως 43 των παρούσων προτάσεων.

26 Μπορεί ευλόγως να υποτεθεί ότι ακόμη και εκείνοι που απολαμβάνουν τα μυθιστορήματα του Kafka ως λογοτεχνικά έργα δεν είναι πιθανόν ότι θα απολάμβαναν επίσης το να βρεθούν στη θέση του Josef K., ο οποίος διώκεται (και μάλιστα καταδικάζεται ερήμην) χωρίς να πληροφορηθεί ποτέ τον λόγο [Kafka, Franz, *Der Proceß* (*Η δίκη*), 4η έκδ., Fischer, Φρανκφούρτη, 2011].

27 Τούτο μπορεί να εξαρτάται από τις ιδιαιτερότητες της εσωτερικής έννομης τάξης: επί παραδείγματι, η απόφαση μπορεί να αποκτά μόνον ισχύ σχετικού δεδικασμένου, υπό τον όρο της προσήκουσας επίδοσής της στον ενδιαφερόμενο, ή μπορεί να τίθεται σε ισχύ, αλλά να εξαφανίζεται μεταγενέστερα κατόπιν αίτησης. Αντιλαμβάνομαι ότι η δυνατότητα (ή αδυναμία) τέτοιας δογματικής ερμηνείας, στο γερμανικό δίκαιο, αποτελεί ένα από τα σημεία διαφωνίας μεταξύ του αιτούντος δικαστηρίου και της Γερμανικής Κυβέρνησης.

59. Η επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση πρέπει να συνεπάγεται, πρώτον, την (εκ νέου) επίδοση της καταδικαστικής διάταξης στον κατηγορούμενο, ούτως ώστε αυτός να βρίσκεται, δικονομικά, στην ίδια θέση στην οποία θα βρισκόταν αν η πρώτη επίδοση είχε πραγματοποιηθεί ορθά. Στην υπό κρίση υπόθεση, ο οδηγός θα πρέπει να διαθέτει προθεσμία δύο εβδομάδων για να προσβάλει την καταδικαστική διάταξη, προτού αυτή τεθεί σε ισχύ.

60. Δεύτερον, η καταδικαστική διάταξη, εκτός αν –και μέχρι να– επιδοθεί νομότυπα, δεν είναι εκτελεστή και κάθε επιζήμια συνέπεια που απορρέει από την έλλειψη συμμόρφωσης με αυτήν πρέπει να αίρεται. Τούτο πρέπει απαραίτητως να περιλαμβάνει τη δυνατότητα του κατηγορουμένου να επιτύχει άμεση αναστολή των επιβληθέντων με την καταδικαστική διάταξη μέτρων, σε περίπτωση που η διαδικασία επαναφοράς δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα²⁸. Τούτο έχει ιδιαίτερη σημασία στην υπό κρίση υπόθεση: ο κατηγορούμενος είναι επαγγελματίας οδηγός και κάθε περαιτέρω αδικαιολόγητη παράταση της αφαίρεσης της άδειας οδηγεί, πριν από την έκδοση απόφασης επαναφοράς των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, οδήγησή του, ενδέχεται να του προξενήσει σημαντική βλάβη.

61. Η άρση των αποτελεσμάτων της καταδικαστικής διάταξης συνεπάγεται επίσης ότι ο κατηγορούμενος δεν μπορεί να διωχθεί για (δόλια ή εξ αμελείας) μη συμμόρφωση με τα επιβληθέντα με τη διάταξη αυτή μέτρα. Όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση, ο οδηγός δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνος για εξ αμελείας οδήγηση χωρίς άδεια. Το γεγονός ότι δεν ζήτησε από τον αντίκλητο να τον ενημερώσει σχετικά με την εκκρεμή διαδικασία δεν ασκεί επιρροή. Από το άρθρο 6 της οδηγίας 2012/13 προκύπτει σαφώς ότι υποχρέωση ενημέρωσης του υπόπτου ή κατηγορουμένου σχετικά με την ποινική κατηγορία υπέχουν οι αρχές των κρατών μελών. Καμία διάταξη της οδηγίας αυτής δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι θέτει, άμεσα ή έμμεσα, μέρος του βάρους αυτού στον ίδιο τον ύποπτο ή κατηγορούμενο.

62. Επιπλέον, εφόσον γίνει δεκτό ότι ο οδηγός ουδεμία υποχρέωση υπείχε να ζητήσει ενημέρωση σχετικά με την έκβαση της πρώτης διαδικασίας, η ποινική ευθύνη στη δεύτερη αυτή διαδικασία αποκλείεται λόγω της απουσίας οποιουδήποτε υποκειμενικού στοιχείου στην περίπτωση του φερόμενου εγκλήματος της οδήγησης χωρίς άδεια οδήγησης. Ο οδηγός δεν είχε υπαιτιότητα (ούτε δόλο ούτε αμέλεια). Αν μη τι άλλο, η κοινή λογική υπαγορεύει ότι, εφόσον ο οδηγός δεν ήταν ενήμερος για την επιβληθείσα σε αυτόν απαγόρευση οδήγησης, δεν μπορεί, εν συνεχεία, να διωχθεί ποινικώς για παραβίαση της απαγόρευσης αυτής.

63. Διευκρινίζω ότι ποινικές ευθύνες δεν μπορούν να αποδοθούν στον κατηγορούμενο στο πλαίσιο της δεύτερης διαδικασίας, ανεξαρτήτως του αν αυτός, μετά την επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, αποφασίσει να προσβάλει την καταδικαστική διάταξη που εκδόθηκε στο πλαίσιο της πρώτης διαδικασίας. Συγκεκριμένα, όπως ορθώς επισημαίνει το αιτούν δικαστήριο, τυχόν διαφορετικό συμπέρασμα θα είχε παράδοξα αποτελέσματα: ακόμη και αν ο κατηγορούμενος δεχόταν τις αιτιάσεις που προβλήθηκαν σε βάρος του στο πλαίσιο της πρώτης ποινικής διαδικασίας και τις έννομες συνέπειες που απορρέουν από την καταδικαστική διάταξη, θα εξακολουθούσε να οφείλει να προσβάλει τη διάταξη αυτή απλώς και μόνο για να αποτρέψει την άσκηση δεύτερης ποινικής δίωξης. Τούτο θα επιβάρυνε τον κατηγορούμενο με επιπλέον διοικητικό φόρτο και πρόσθετα έξοδα, στα οποία δεν υποβάλλονται κανονικά οι κάτοικοι του εν λόγω κράτους μέλους.

64. Υπό το πρίσμα των ανωτέρω, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στα υποβληθέντα προδικαστικά ερωτήματα ως εξής: Δεν αντιβαίνει στο άρθρο 6 της οδηγίας 2012/13 εθνική νομοθετική ρύθμιση βάσει της οποίας καταδικαστική διάταξη εκδοθείσα κατά προσώπου που δεν είναι κάτοικος του εν λόγω κράτους μέλους αποκτά ισχύ δεδικασμένου μετά την επίδοση σε αντίκλητο, ακόμη και αν ο κατηγορούμενος δεν έχει λάβει γνώση της διάταξης, υπό τις εξής προϋποθέσεις: i) ότι η διάταξη επιδίδεται νομότυπα στον κατηγορούμενο μόλις ο τελευταίος λάβει

²⁸ Στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι συντρέχει τέτοια περίπτωση και η Γερμανική Κυβέρνηση δεν το έχει αμφισβητήσει.

γνώση αυτής και ότι διατάσσεται πλήρης επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, καθώς και ii) ότι δεν είναι δυνατόν να αποδοθούν ποινικές ευθύνες στον κατηγορούμενο για μη συμμόρφωση με τα επιβληθέντα με τη διάταξη αυτή μέτρα, λόγω του γεγονότος ότι δεν επιχείρησε να λάβει από τον αντίκλητο ενημέρωση σχετικά με την έκβαση της προγενέστερης διαδικασίας.

Γ. Καταληκτικές παρατηρήσεις (σχετικά με την απεριόριστη ερμηνεία και τις μελλοντικές υποθέσεις)

65. Δεν πρόκειται για την πρώτη περίπτωση που ένα γερμανικό δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να ελέγξει τη συμβατότητα της επίμαχης εθνικής νομοθετικής ρύθμισης προς τις διατάξεις της οδηγίας 2012/13. Συγκεκριμένα, εντός περιόδου μικρότερης των πέντε ετών, έχουν υποβληθεί τέσσερις προγενέστερες αιτήσεις προδικαστικής αποφάσεως με το εν λόγω αντικείμενο, οι οποίες είχαν ως αποτέλεσμα την έκδοση των αποφάσεων του Δικαστηρίου στην υπόθεση *Conaci* και στην υπόθεση *Tranca* κ.λπ.

66. Οι αρχές που διατύπωσε το Δικαστήριο στις υποθέσεις αυτές έχουν βεβαίως εφαρμογή στις μεταγενέστερες υποθέσεις. Εθνική νομοθεσία δεν μπορεί να θεωρηθεί ασυμβίβαστη με το δίκαιο της Ένωσης, εφόσον η πρώτη μπορεί να ερμηνευθεί κατά τρόπο σύμφωνο προς το δεύτερο, προκειμένου να επιτευχθεί ο σκοπός τον οποίο επιδιώκει ο νομοθέτης της Ένωσης. Πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι, βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ, οι αρχές των κρατών μελών (συμπεριλαμβανομένης της δικαστικής εξουσίας) οφείλουν να ερμηνεύουν το εθνικό δίκαιο, στο μέτρο του δυνατού, υπό το πρίσμα της γραμματικής διατύπωσης και του σκοπού της επίμαχης οδηγίας, ώστε να επιτευχθεί το αποτέλεσμα που αυτή επιδιώκει, συμμορφούμενες έτσι προς το άρθρο 288, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ²⁹.

67. Τούτου λεχθέντος, και με τη μεγαλύτερη δυνατή ανοχή προς τις ευλόγως αποκλίνουσες νομικές απόψεις σε εθνικό επίπεδο, οφείλω να παραδεχθώ ότι κατανοώ και συμμερίζομαι ορισμένες από τις αμφιβολίες που εκφράζει το αιτούν δικαστήριο.

68. Πρώτον, με τα επιχειρήματά της, η Γερμανική Κυβέρνηση φαίνεται να εφαρμόζει την αρχή της σύμφωνης ερμηνείας μέχρι τα εύλογα όρια της, αν όχι να τα υπερβαίνει. Στη διάταξη περί παραπομπής, το αιτούν δικαστήριο επικαλείται ορισμένες σαφείς και επακριβείς νόμιμες προθεσμίες που προβλέπονται στο εθνικό δίκαιο. Η απάντηση της Γερμανικής Κυβέρνησης είναι ότι οι διατάξεις αυτές μπορούν να «ερμηνευθούν εκ νέου» κατά τρόπο σύμφωνο προς το δίκαιο της Ένωσης. Για να αναφέρω μόνο ένα παράδειγμα, μπορεί εθνικό δικαστήριο να παρακάμψει, στο πλαίσιο σύμφωνης ερμηνείας, τη σαφή απαίτηση του άρθρου 45 του StPO ότι η επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση πρέπει να ζητηθεί εντός προθεσμίας *μίας εβδομάδας* από την ημερομηνία κατά την οποία έπαυσε να υφίσταται το κώλυμα στο οποίο οφειλόταν η μη τήρηση της προθεσμίας και, αντ' αυτού, να ερμηνεύσει τη διάταξη αυτή υπό την έννοια ότι αναφέρεται σε δύο εβδομάδες;

69. Μπορεί απλώς να υπομνησθεί ότι η αρχή της σύμφωνης προς το δίκαιο της Ένωσης ερμηνείας δεν μπορεί να χρησιμεύσει ως βάση για να θεμελιώσει ερμηνεία *contra legem* του εθνικού δικαίου³⁰. Ο ανωτέρω περιορισμός είναι βεβαίως πιθανό να γίνεται αντιληπτός κατά τρόπο διαφορετικό στις διάφορες έννομες τάξεις. Ωστόσο, με τη δική μου (ίσως αδικαιολόγητα θετικιστική και προσκολλημένη στο γράμμα του νόμου) λογική, η μετατροπή της *μίας εβδομάδας* σε *δύο εβδομάδες* δύσκολα θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι αποτελεί ζήτημα ερμηνείας, πράγμα που ισχύει και για κάθε άλλη συγκεκριμένη προθεσμία. Μπορεί η σύμφωνη ερμηνεία να μετατρέψει το ένα σε δύο; Η σύγχυσή μου επί του σημείου αυτού επιδεινώνεται περαιτέρω από το γεγονός ότι, ερωτηθείσα κατά

²⁹ Πρβλ. απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2004, *Pfeiffer* κ.λπ. (C-397/01 έως C-403/01, EU:C:2004:584, σκέψη 113 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

³⁰ Πρβλ., επί παραδείγματι, την πρόσφατη απόφαση της 24ης Ιουνίου 2019, *Popławski* (C-573/17, EU:C:2019:530, σκέψη 74).

την επ' ακροατηρίου συζήτηση σχετικά με την ύπαρξη νομολογιακού προηγούμενου επί του ζητήματος αυτού, η Γερμανική Κυβέρνηση μνημόνευσε, προς στήριξη της επιχειρηματολογίας της, ένα σχόλιο στη νομική θεωρία, υπαινισσόμενη ότι κάθε Γερμανός δικαστής διαβάζει (και πιθανόν συμφωνεί με) το σχόλιο αυτό.

70. Δεύτερον, διερωτώμαι μήπως τελικά το γεγονός ότι η συμμόρφωση με το άρθρο 6 της οδηγίας 2012/13 μπορεί να διασφαλισθεί μόνο με την ερμηνεία *διαφόρων* διατάξεων του εθνικού δικαίου υπό το πρίσμα του δικαίου της Ένωσης, ορισμένων δε εξ αυτών κατά τρόπο μάλλον αντίθετο προς την κοινή λογική, προϋποθέτει ότι τα εθνικά δικαστήρια και οι αρμόδιες για την επιβολή του νόμου αρχές έχουν εξαιρετικά υψηλού επιπέδου γνώσεις του δικαίου της Ένωσης (και ίσως και νομική δημιουργικότητα). Αν όντως συντρέχει τέτοια περίπτωση, πράγμα που, καθόσον αφορά την απαιτούμενη γνώση του δικαίου και της νομολογίας των δικαστηρίων της Ένωσης, δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί άξιο επιδοκμασίας και θαυμασμού, ανακύπτει αναπόφευκτα ένα άλλο ζήτημα: αυτό της προβλεψιμότητας και της ασφάλειας δικαίου, όχι μόνο για τους εν λόγω φορείς, αλλά επίσης –και ιδίως– για τους τυχόν ενδιαφερόμενους πολίτες της Ένωσης. Για να παραθέσω ένα ευνόητο παράδειγμα: εφόσον τα ίδια τα γερμανικά δικαστήρια έχουν αμφιβολίες όσον αφορά την ορθή ερμηνεία των εφαρμοστέων δικονομικών κανόνων, όπως τούτο προκύπτει τουλάχιστον από την υπό εξέταση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, πώς μπορεί να αναμένεται από έναν Πολωνό οδηγό να κατανοήσει τη νομική του κατάσταση και να είναι σε θέση να δράσει (εντός σύντομης προθεσμίας), για να προστατεύσει τα δικαιώματά του; Δεν πρέπει να λησμονηθεί ότι οι επίμαχες εθνικές διαδικασίες είναι ποινικής φύσεως³¹.

71. Τρίτον, οι υποθέσεις *Conaci* και *Tranca* αφορούσαν περιπτώσεις στις οποίες η ενδεχόμενη παράβαση του άρθρου 6 της οδηγίας 2012/13 συνέβη στην ίδια διαδικασία στο πλαίσιο της οποίας εκδόθηκε η επίμαχη καταδικαστική διάταξη. Ωστόσο, η εφαρμογή των συμπερασμάτων που συνήγαγε το Δικαστήριο στις υποθέσεις αυτές σε περιπτώσεις στις οποίες η ενδεχόμενη παράβαση του άρθρου 6 της οδηγίας 2012/13 στο πλαίσιο ορισμένης διαδικασίας επηρεάζει άλλες, μεταγενέστερες εθνικές διαδικασίες, είναι λιγότερο προφανής, όπως καταδεικνύει η υπό κρίση υπόθεση.

72. Η προσβολή του δικαιώματος του κατηγορουμένου να ενημερωθεί σχετικά με την ποινική κατηγορία στο πλαίσιο ορισμένης ποινικής διαδικασίας μπορεί κάλλιστα –όπως υποστηρίζει η Γερμανική Κυβέρνηση– να συμπαρασύρει συναφείς ποινικές διαδικασίες. Εντούτοις, διερωτώμαι κατά πόσον θα διέφερε η κατάσταση αν, επί παραδείγματι, η συναφής μεταγενέστερη διαδικασία αφορούσε τη λήψη διοικητικών μέτρων. Επίσης, ποιος θα ήταν ο αντίκτυπος σε τυχόν αγωγές αποζημίωσης στηριζόμενες στην ισχύ δεδικασμένου που έχει η (πρώτη) καταδικαστική διάταξη; Τέλος, πώς θα έπρεπε να αντιμετωπίζονται οι έμμεσες δευτερογενείς επιπτώσεις στην ιδιωτική σφαίρα³²; Προβλέπονται στην εθνική νομοθεσία περαιτέρω μηχανισμοί, οι οποίοι μπορούν επίσης να προστατεύσουν καταλλήλως τους υπόπτους ή κατηγορουμένους από τις αρνητικές συνέπειες ποινικής διαδικασίας που διεξήχθη κατά παράβαση του άρθρου 6 της οδηγίας 2012/13, σε διοικητικό και αστικό επίπεδο; Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης, ενδέχεται να ανακύψει ζήτημα ισοδυναμίας στις περιπτώσεις αυτές.

73. Με το ζήτημα αυτό, η υπόθεση επανέρχεται στο σημείο αφετηρίας της: στο ζήτημα της ισοδυναμίας και της ποιότητας της επίδοσης εγγράφων στις ποινικές υποθέσεις. Το ζήτημα αυτό, για να το θέσω όσο το δυνατόν πιο απερίφραστα, μπορεί να διατυπωθεί ως εξής: είναι (ακόμη) δικαιολογημένη η εξ ορισμού εξομίωση των πολιτών της Ένωσης που δεν είναι κάτοικοι Γερμανίας

³¹ Στο παρόν στάδιο, δεν υπεισέρχομαι καθόλου στο ενδιαφέρον ζήτημα ποιες πληροφορίες πρέπει να παρέχονται στα πρόσωπα που βρίσκονται στην κατάσταση του οδηγού σχετικά με τα δικαιώματά τους, από ποιες εθνικές αρχές και πότε (και κατά πόσον και με ποιον τρόπο υπήρξε συμμόρφωση με την υποχρέωση αυτή στην υπό κρίση υπόθεση).

³² Για να παραθέσω ένα μόνο παράδειγμα, ένα άτομο ενδέχεται να μην μπορεί να δεχθεί προσφορά εργασίας στη Γερμανία λόγω του ποινικού του μητρώου, του οποίου όμως δεν έχει λάβει γνώση.

με φυγάδες και αστέγους³³ και η καθιέρωση, για τα άτομα αυτά, ενός πλάσματος δικαίου, το οποίο κατ' ουσίαν σημαίνει ότι οι κρατικές αρχές επιδίδουν τα έγγραφα στους δικούς τους υπαλλήλους, οι οποίοι έχουν προδήλως «περιορισμένη» μόνον υποχρέωση όσον αφορά τη διαβίβαση των εγγράφων αυτών; Σημαίνει τούτο πρακτικά –και στην κάπως πιο συγκεκριμένη περίπτωση της καταδικαστικής διάταξης– ότι, ενώ οι διαμένοντες στο γερμανικό έδαφος απολαμβάνουν υψηλού επιπέδου νομικής προστασίας, οι λοιποί πολίτες της Ένωσης απολαμβάνουν προδήλως σχεδόν μηδενικής προστασίας;

74. Επομένως, είναι αμφίβολο για πόσον χρόνο ακόμα η νυν εφαρμοζόμενη διττή προσέγγιση όσον αφορά την επίδοση των δικαστικών αποφάσεων ποινικού χαρακτήρα θα συνεχίσει να είναι δικαιολογημένη, τόσο σε επίπεδο Ένωσης όσο και σε εθνικό επίπεδο.

75. Σε επίπεδο Ένωσης, σημαντική πρόοδος συντελείται στη δημιουργία ενός χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης και, ειδικότερα, στον τομέα της δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις. Όπως ορίζει το άρθρο 82, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, η πολιτική αυτή θεμελιώνεται στην αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης των δικαστικών αποφάσεων και διαταγών και περιλαμβάνει την προσέγγιση των νομοθετικών και κανονιστικών διατάξεων των κρατών μελών σε διάφορους σχετικούς τομείς. Η οδηγία 2012/13 καταλέγεται στις πράξεις που έχουν εκδοθεί, δυνάμει του άρθρου 82, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, στο πλαίσιο του λεγόμενου προγράμματος της Στοκχόλμης³⁴. Ορισμένες προτάσεις για την έκδοση νέων νομοθετικών πράξεων στον τομέα αυτόν εξετάζονται επί του παρόντος από τον νομοθέτη της Ένωσης, προκειμένου να ενισχυθεί ακόμη περισσότερο η αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης και να αυξηθεί ο βαθμός διοικητικής και δικαστικής συνεργασίας μεταξύ των αρχών των κρατών μελών.

76. Ταυτοχρόνως, οι αγορές παροχής υπηρεσιών –συμπεριλαμβανομένων των ταχυδρομικών υπηρεσιών– ενοποιούνται ολοένα και περισσότερο. Ίσως δεν είναι αναγκαίο, στο πλαίσιο αυτό, να εμμένουμε στους κανόνες που διέπουν την παροχή ταχυδρομικών υπηρεσιών εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης³⁵. Αρκεί να επισημανθεί, μεταξύ άλλων, ότι οι επιχειρήσεις που είναι επιφορτισμένες με υποχρεώσεις παροχής καθολικής υπηρεσίας οφείλουν να τηρούν ορισμένες υποχρεώσεις που απορρέουν από το δίκαιο της Ένωσης και οι οποίες αποσκοπούν στη διασφάλιση της παροχής, σε εθνικό ή διασυνοριακό επίπεδο, ενός ελάχιστου φάσματος υπηρεσιών συγκεκριμένης ποιότητας³⁶. Χρήσιμο για τη συναγωγή συμπερασμάτων είναι, κατά την άποψή μου, το γεγονός ότι, όταν ζητήθηκε από την Γερμανική Κυβέρνηση, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, να διευκρινίσει τους λόγους για τους οποίους εφαρμόζει διαφορετικό (και περίπλοκο) καθεστώς επίδοσης δικαστικών εγγράφων σε ποινικές υποθέσεις στην αλλοδαπή και γιατί δεν είναι δυνατόν να αποστέλλεται συστημένη επιστολή σε άλλο κράτος μέλος, η Γερμανική Κυβέρνηση απάντησε απλώς ότι το καθεστώς αυτό έχει καθιερωθεί προ πολλού.

77. Υπό το πρίσμα των εξελίξεων αυτών, είναι πιθανό, στο μέλλον, να ανακύψουν εκ νέου ζητήματα ισοδυναμίας και αναλογικότητας. Έχω την υπόνοια ότι βαθμιαία θα μπορεί δυσχερέστερα να υποστηριχθεί ότι η διασυνοριακή αποστολή συστημένης επιστολής είναι γενικά πιο χρονοβόρα και/ή προκαλεί μεγαλύτερη αβεβαιότητα από την αποστολή της σε κάποιον άλλον προορισμό εντός του ίδιου κράτους μέλους. Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποτεθεί ότι τούτο εξακολουθεί να ευσταθεί, γεννάται η εύλογη απορία αν η διαφορά μεταξύ των δύο αυτών περιπτώσεων είναι τόσο

33 Διευκρινίζω βεβαίως ότι η Γερμανία, ασφαλώς, δεν είναι το μόνο κράτος μέλος που εφαρμόζει νομικά τεκμήρια ή ακόμη και πλάσματα δικαίου σε ορισμένες περιπτώσεις επίδοσης εγγράφων. Ωστόσο, αυτό που είναι, κατά την άποψή μου, ιδιάζον είναι το καθεστώς διορισμού αντικλήτου, ο οποίος, αφενός, έχει το δικαίωμα να ενεργεί πλήρως εκ μέρους του υπόπτου ή κατηγορουμένου, αλλά ταυτοχρόνως δεν έχει καμία, ουσιαστικά, υποχρέωση να επιχειρεί να επικοινωνήσει προσηκόντως μαζί του. Τούτο καθιστά την όλη προσέγγιση παραδόξως μετέωρη: δεν πρόκειται ούτε για προσήκουσα εκπροσώπηση ούτε για προσήκουσα επίδοση.

34 Ψήφισμα του Συμβουλίου, της 30ής Νοεμβρίου 2009, για έναν οδικό χάρτη για την ενίσχυση των δικονομικών δικαιωμάτων των υπόπτων ή κατηγορουμένων σε ποινικές διαδικασίες (ΕΕ 2009, C 295, σ. 1) και Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, «Το Πρόγραμμα της Στοκχόλμης – Μια ανοικτή και ασφαλής Ευρώπη που εξυπηρετεί και προστατεύει τους πολίτες», σημείο 2.4 (ΕΕ 2010, C 115, σ. 1).

35 Βλ., ιδίως, οδηγία 97/67/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1997, σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την ανάπτυξη της εσωτερικής αγοράς κοινοτικών ταχυδρομικών υπηρεσιών και τη βελτίωση της ποιότητας των παρεχομένων υπηρεσιών (ΕΕ 1998, L 15, σ. 14), όπως έχει τροποποιηθεί.

36 Βλ. ιδίως αιτιολογικές σκέψεις 11 και 13 της οδηγίας 97/67.

σημαντική, ώστε να δικαιολογεί ένα καθεστώς όπως αυτό που έχει καθιερωθεί με την επίμαχη εθνική νομοθετική ρύθμιση. Επαναλαμβάνω ότι η επίμαχη εθνική ρύθμιση εξομοιώνει, πάντοτε και αυτομάτως, όλους τους πολίτες της Ένωσης που δεν διαμένουν στη Γερμανία με φυγάδες ή με άτομα αγνώστου διαμονής. Ωστόσο, ένα λιγότερο δραστικό (ή, μάλλον, αναλογικότερο) καθεστώς για τα πρόσωπα που διαμένουν στην αλλοδαπή είναι ασφαλώς υλοποιήσιμο.

78. Επιπλέον, το εν λόγω επίπεδο στηριζόμενης στο δίκαιο της Ένωσης νομικής προστασίας είναι ακόμη λιγότερο δικαιολογημένο, αν ληφθούν υπόψη άλλα καθεστώτα διασυνοριακής επίδοσης εγγράφων. Επί παραδείγματι, τα κράτη μέλη οφείλουν να είναι ιδιαίτερα αυστηρά όσον αφορά την επίδοση δικαστικών εγγράφων αστικής και εμπορικής φύσεως στην αλλοδαπή, κατ' εφαρμογήν των διατάξεων του κανονισμού (ΕΚ) 1393/2007³⁷. Στο πλαίσιο του καθεστώτος αυτού, όπως έχει ερμηνευθεί από το Δικαστήριο, ακόμη και ήσσονος σημασίας σφάλματα κατά την επίδοση των δικαστικών εγγράφων, συμπεριλαμβανομένης της παράλειψης αποστολής εντύπου παραρτήματος στην κατάλληλη γλώσσα, μπορούν να έχουν εκτεταμένες συνέπειες στη διαδικασία³⁸.

79. Είναι, βεβαίως, αληθές ότι, ενώ η επίδοση των αστικών και εμπορικών δικαστικών εγγράφων έχει εναρμονισθεί, η επίδοση των ποινικών δικαστικών εγγράφων εν πολλοίς δεν έχει εναρμονισθεί. Μολονότι το επιχείρημα αυτό είναι τυπικώς ορθό, εντούτοις καθιστά εμφανή την παραδοξότητα, σε επίπεδο συστηματικής διάρθρωσης, της πρόβλεψης πολύ υψηλής προστασίας για την επίδοση των *αστικών* δικαστικών εγγράφων, αλλά σχεδόν καθόλου προστασίας για τα *ποινικής* φύσεως έγγραφα.

80. Τέλος, από τη σκοπιά του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους, θα μπορούσε επίσης να τεθεί το ερώτημα κατά πόσον η λύση που προκρίθηκε στις αποφάσεις *Conaci* και *Tranca* και που ενδεχομένως θα αποτελέσει αντικείμενο περαιτέρω επεξεργασίας και επιβεβαίωσης στην υπό κρίση υπόθεση, είναι προς το συμφέρον του κράτους μέλους και προς όφελος της εκτελεστότητας των αποφάσεών του. Είναι ευκαταί, από τη σκοπιά ενός κράτους μέλους: i) το να διατρέχουν οι δικαστικές του αποφάσεις ποινικής φύσεως, οι οποίες επιδίδονται σε κατοίκους άλλων κρατών μελών της Ένωσης, τον κίνδυνο να παραμείνουν μετέωρες σε ένα αέναο νομικό κενό· ii) το να ενδέχεται να μείνουν ανεκτέλεστες ή να ενδέχεται οι σχετικές διαδικασίες να επαναληφθούν οποτεδήποτε, όταν οι αποδέκτες των αποφάσεων λάβουν γνώση για αυτές και τις προσβάλουν· iii) το να ενδέχεται τα μεταγενέστερα νομικά μέτρα που λαμβάνονται δυνάμει των αποφάσεων αυτών, ανεξαρτήτως του αν είναι ποινικής, διοικητικής ή αστικής φύσεως, να είναι επιρρεπή σε προσβολή ή ακόμη και ανίσχυρα· ή iv) το να είναι απίθανο να αναγνωρισθούν και να εκτελεσθούν σε άλλα κράτη μέλη, επειδή οι αρμόδιες αρχές των εν λόγω κρατών μελών εκτέλεσης ενδέχεται να εγείρουν ζητήματα σχετικά με τις ποινικές αποφάσεις οι οποίες εκδόθηκαν, στην πραγματικότητα, ερήμην και χωρίς να τελεί σε γνώση αυτών ο ενδιαφερόμενος, ο οποίος ως εκ τούτου δεν ήταν σε θέση να ασκήσει κανένα δικαίωμα υπεράσπισης³⁹; Υπό το πρίσμα τέτοιων διαρθρωτικών προβλημάτων, μήπως είναι προς το συμφέρον του κάθε κράτους μέλους, να επανεξετάσει, ακόμη και αυτοβούλως, τη γενεσιουργό αιτία του προβλήματος, ήτοι την αμφίβολη ποιότητα της επίδοσης εγγράφων, αντί να καταφεύγει σε περαιτέρω πρόχειρες διευθετήσεις για την αντιμετώπιση των συγκεκριμένων περιστάσεων της κάθε επιμέρους υπόθεσης;

81. Συνοψίζοντας, το Δικαστήριο δεν είναι πιθανό (και δεν πρέπει) να αναθεωρήσει τη νομολογία του αψηφιστά, ιδίως επί ζητημάτων που έχουν κριθεί πολύ προσφάτως. Ωστόσο, φρονώ ότι η υπό κρίση υπόθεση αποτελεί το ύστατο σημείο στο οποίο μπορεί να φτάσει το Δικαστήριο κρίνοντας ως συμβατή με το δίκαιο της Ένωσης εθνική νομοθετική ρύθμιση η οποία εγείρει σαφώς ζητήματα

³⁷ Κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Νοεμβρίου 2007, περί επιδόσεως και κοινοποιήσεως στα κράτη μέλη δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις («επίδοση ή κοινοποίηση πράξεων») και κατάργησης του κανονισμού (ΕΚ) 1348/2000 του Συμβουλίου (ΕΕ 2007, L 324, σ. 79).

³⁸ Βλ., επί παραδείγματι, αποφάσεις της 16ης Σεπτεμβρίου 2015, *Alpha Bank Cyprus* (C-519/13, EU:C:2015:603), και της 2ας Μαρτίου 2017, *Henderson* (C-354/15, EU:C:2017:157).

³⁹ Βλ., ενδεικτικά (και χωρίς να εκφράζεται άποψη σχετικά με την τυχόν δυνατότητα εφαρμογής του στην υπό κρίση υπόθεση), άρθρο 7, παράγραφος 2, στοιχείο ζ', της απόφασης-πλαίσιου 2005/214/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 24ης Φεβρουαρίου 2005, σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης επί χρηματικών ποινών (ΕΕ 2005, L 76, σ. 16).

σχετικά με τη νομική προστασία των πολιτών της Ένωσης που διαμένουν σε άλλα κράτη μέλη πλην της Γερμανίας. Αν συνεχίσουν να παραπέμπονται στο Δικαστήριο περισσότερες υποθέσεις του είδους αυτού, οι οποίες θα επιβεβαιώνουν εγκύτως τα ήδη διαπιστωθέντα προβλήματα και θα υποδηλώνουν περαιτέρω ανεπάρκειες της συνολικής διαδικασίας, το Δικαστήριο θα μπορεί κάλλιστα να υποχρεωθεί να αναθεωρήσει τη σχετική νομολογία του στο σύνολό της, συμπεριλαμβανομένης της αρχικής παραδοχής του, ήτοι ότι, παρά τις σημαντικές διαφορές μεταξύ των δύο καθεστώτων επίδοσης, από απόψεως νομικής προστασίας, αυτά μπορούν, τρόπον τινά, να θεωρηθούν «διακριτά, αλλά ισοδύναμα»⁴⁰. Τα νομικά και πραγματικά στοιχεία τα οποία θα προσκομιστούν σε μεταγενέστερες υποθέσεις μπορεί να καταδείξουν ότι οι ως άνω αρχικές παραδοχές ενδεχομένως δεν ήσαν ορθές. Βέβαιο είναι πάντως το εξής: η κατά πλάσμα (δικαίου) επίδοση δεν πρέπει να μπορεί να καταστήσει τη νομική προστασία των δικαιωμάτων των πολιτών της Ένωσης επίσης πλασματική.

V. Πρόταση

82. Προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στα προδικαστικά ερωτήματα του Amtsgericht Kehl (πταισματοδικείου του Kehl, Γερμανία) ως εξής:

- Δεν αντιβαίνει στο άρθρο 6 της οδηγίας 2012/13/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2012, σχετικά με το δικαίωμα ενημέρωσης στο πλαίσιο ποινικών διαδικασιών, εθνική νομοθετική ρύθμιση βάσει της οποίας καταδικαστική διάταξη εκδοθείσα κατά προσώπου που δεν είναι κάτοικος του εν λόγω κράτους μέλους αποκτά ισχύ δεδικασμένου μετά την επίδοση σε αντίκλητο, ακόμη και αν ο κατηγορούμενος δεν έχει λάβει γνώση της διάταξης, υπό τις εξής προϋποθέσεις: i) ότι η διάταξη επιδίδεται νομότυπα στον κατηγορούμενο μόλις ο τελευταίος λάβει γνώση αυτής και ότι διατάσσεται πλήρης επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση, καθώς και ii) ότι δεν είναι δυνατόν να αποδοθούν ποινικές ευθύνες στον κατηγορούμενο για μη συμμόρφωση με τα επιβληθέντα με τη διάταξη αυτή μέτρα, λόγω του γεγονότος ότι δεν επιχείρησε να λάβει από τον αντίκλητο ενημέρωση σχετικά με την έκβαση της προγενέστερης διαδικασίας.

⁴⁰ Αυτή ήταν η αφετηρία τόσο της απόφασης Covaci όσο και της απόφασης Tranca –βλ. σημεία 41 και 42 των παρουσών προτάσεων.